

Als de dode dieren weer spreken

GEERT DE KOCKERE

P I G M A L I O N

ALS DE DODE DIEREN WEER SPREKEN

Als de dode dieren weer spreken

GEERT DE KOCKERE

Een dichter doolt rond
in het Natuurpunt Museum

Voor Jasper en Ruben

Heeft de aalscholver
bij het duiken in de plas
zijn bek gestoten?

Ach ach, roerdomp toch!
Jij hebt zowel een lange
als een dikke nek.

Houtsnip met jongen.
Zie je wel, ouders hebben
steeds de grootste bek!

De wasbeer, hij wast
zijn vis voor hij die opeet.
Vindt hij vis ook vies?

Grote bek of uil,
ook in huis vind je ze wel.
Wie is wat bij jou?

En was jij een kind
van een uil, dan was je nu
een groot uilskuiken.

Maar een paar tanden
te poetsen, de beverrat.
Toch weer vergeten.

Met grote ogen
kijkt ze nu naar mij, de ree.
En ik met kleine.

Zijn oog ziet alles.
En als hij roept, word je klein.
De arend op school ...

De fazant heeft zich
vanmorgen weer fel geschminkt.
En gaat nu op stap.

Dood aan de muur steekt
het everzwijn heel de tijd
zijn tong naar mij uit!

Een klein evertje!
Je zou het zo opeten.
Even wachten nog ...

Al die wol, die wol!
Morgen kiest hij voorzeker
kip of geit. De wolf.

Kijk, die tureluurs:
van het prikken in het slijk
al een vuile bek.

Wie verfde hen toch
in díe kleuren? De blauwborst
en de ijsvogel.

Witte roofvogel;
hoe wast hij die bloedvlekken
elke keer weer weg?

Al heel haar leven
heeft zij een mondkapje om.
Ocharme die meeuw.

Kijk, een otttertje!
Is 't geen aardig kereltje
met dat snotneusje?

Muis in het vizier,
zijn vleugels al halfopen.
Dood voor ze het weet.

Oehoe! zegt hij steeds.
Hij heeft niets anders geleerd,
ook al is hij oud.

Die ooievaars daar,
ze bekvechten met elkaar.
Weer zwart tegen wit.

Drie uilen samen
en niet één weet hoe hij heet.
Drie uilen samen.

Wat ik denk, dat is.
'k Maak een praatje met de uil
van Harry Potter!

Konijn en neef haas;
wie de grootste oren heeft,
moet 't best luisteren.

Zijn ogen waren
weer eens groter dan zijn buik;
visarend met vis.

Mama egel roept:
Vergeet al je stekels niet!
En zij maar tellen ...

De eekhoorn borstelt
de hele tijd zijn rug af.
Handig, zo'n pluimstaart.

Door de alarmerende coronasituatie in de provincie Antwerpen eind juli 2020 besloot *Geert De Kockere* om niet mee te gaan naar een verjaardagsfeestje in de familie aan de andere kant van het land. Daarmee gaf hij gehoor aan de oproep van de virologen om de contacten zoveel mogelijk te beperken.

Hij trok zich die zaterdag terug in het Huis van de Haiku, op de bovenste verdieping van het Natuurpunt Museum in Turnhout. Met onder hem in het donker en de stilte al die opgezette dieren van het museum. Als in de film *Night at the Museum* (gebaseerd op het kinderboek *The Night at the Museum* (1993) van *Milan Trenc*) doolde hij door het museum en sprak hij met de dieren, die hij via zijn dichterlijke verbeelding weer liet leven. Hij maakte er foto's van en schreef er instant haiku's voor kinderen bij, die hij dan een voor een via Whatsapp naar het verjaardagsfeestje stuurde om er Jasper (de jarige) en broer Ruben mee te verrassen en er op die manier toch nog een beetje bij te zijn.

In dit e-book werden ze nu verzameld. En wie weet, groeit dit e-book nog en komen er af en toe bij. Met dode dieren die weer spreken, weet je immers nooit. Poetry at the Museum!

© 2020 Uitgeverij Pigmalion vzw,
Houtakkerstraat 33, B-2275 Gierle

© Tekst en foto's: Geert De Kockere

www.pigmalion.be

Een e-book
Gezet uit de Lato en de DTL Haarlemmer

D/2020/5673/10
NUR 306

